YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)

2 päivänä toukokuuta 1997 *

Asiassa T-90/96,

Automobiles Peugeot SA, Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Pariisi, edustajanaan asianajaja Xavier de Roux, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Jacques Loesch, 8 rue Zithe,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään aluksi oikeudellisen yksikön virkamies Francisco Enrique González Díaz ja komissiossa toimiva kansallinen virkamies Guy Charrier, sittemmin pelkästään Guy Charrier, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa kantaja vaatii yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyt neljä komission kirjettä, joissa kantajan mukaan on hylätty sen pyyntö siitä, että kantajan 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 11 artiklan nojalla komissiolle toimittamia tiettyjä tietoja käsitellään luottamuksellisina,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. Bellamy sekä tuomarit A. Kalogeropoulos ja P. Lindh,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Kantajana oleva Automobiles Peugeot SA (jäljempänä PSA) myy Euroopassa Peugeot-merkkisiä autoja (ja lisäksi Citroën-merkkisiä autoja). Sopimukset PSA:n ja autojen jälleenmyyjien välillä ovat valikoivaan jakeluun ja yksinmyyntiin perustuvia vakiosopimuksia. PSA:n toimintatavasta on tehty neljä valitusta, joissa valittajina ovat yhtiöt Massol (valitus nro 35.036), Colomb (valitus nro 35.116), Givry (valitus nro 35.148) ja Sodima (valitus nro 35.136) ja joissa epäillään, etteivät

Peugeot-merkkisten autojen jakelujärjestelmän vakiosopimukset, jotka perustuvat valikoivaan jakeluun ja yksinmyyntiin, ole yhteisön kilpailusäännöissä määrätyistä kielloista olevien poikkeusten mukaisia.

2 Komissio pyysi näiden valitusten vuoksi 26.10.1994 kantajalta 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204, jäljempänä asetus N:o 17) 11 artiklan nojalla tietoja. Kantaja toimitti pyydetyt tiedot postitse 15.2.1995 ja totesi samalla niiden kaikkien olevan liikesalaisuuksia.

3 Komission pääosaston IV (Kilpailu) (jäljempänä PO IV) osaston D (Yritysten väliset yhteisjärjestelyt, määräävän aseman väärinkäyttö ja muut kilpailun vääristymät) osastopäällikkö totesi 12.9.1995 päivätyssä, PSA:lle lähettämässään kirjeessä seuraavaa:

"— — Käsittelemättä tässä vastauksenne sisältöä ja ottamatta tässä kantaa siihen, miten näiden asioiden käsittelyä jatketaan, totean, etten voi suostua 15.2.1995 päivätyn kirjeenne viimeisellä sivulla esitettyyn vaatimukseenne siitä, että komissio käsittelisi kaikkia tässä kirjeessä esittämiänne sellaisia tietoja liikesalaisuuksina, joita ei ole julkistettu ennen kirjeen päiväystä. Kilpailun pääosasto aikoo antaa vastauksenne tiedoksi valittajille huomautusten esittämistä varten, jotta se voi asiasta hyvin perillä ollen päättää, miten valitusten käsittelyä jatketaan, ja teidän tulee yksilöidä tarkasti ne antamanne tiedot, joita toivotte käsiteltävän liikesalaisuuksina, ja perustella kohta kohdalta pyyntönne — — ."

4 PSA vastasi 2.11.1995 seuraavasti:

"— — teille toimitetut tiedot ja asiakirjat, joista käy ilmi ne ehdot, joiden mukaisesti yhtiömme ja eräät Peugeot-konsernin tytäryhtiöt ovat järjestäneet suhteensa verkostomme jäsenten kanssa, ja jakelujärjestelmämme toiminta, ovat luonnostaan liikesalaisuuksia lukuun ottamatta jo aiemmin julkistettuja tietoja — — ."

5 PSA liitti kirjeeseensä luettelon jo julkistetuista tiedoista (luettelo I) ja liikesalaisuuksia sisältävistä tiedoista (luettelo II, joka sisältää muut kuin luettelossa I mainitut tiedot).

6 Komission PO IV:n osaston F (Tuotanto- ja kulutushyödyketeollisuus) osastopäällikkö vastasi 3.4.1996 päivätyssä, Sodiman valituksen johdosta lähettämässään kirjeessä ja 22.4.1996 päivätyissä, muiden kolmen edellä mainitun valittajan valituksen johdosta lähettämissään kirjeissä kantajalle, ettei hän yhtynyt kantajan näkemykseen siitä, että kaikki liitteessä II mainitut tiedot olisi suojattava, minkä lisäksi hän totesi seuraavasti:

"— — Komissio aikoo antaa valittajalle tiedoksi asiakohdassa mainitussa asiassa tietojensaantipyyntöönsä saamansa 15.2.1995 päivätyn vastauksenne kokonaisuudessaan lukuun ottamatta edellä 1 ja 2 kohdassa mainittuja osia — —. Tämä tiedoksiantaminen on välttämätöntä, jotta valittaja voisi esittää huomautuksia, jolloin komissio voi asiasta hyvin perillä ollen päättää, miten valituksen käsittelyä jatketaan."

7 Osastopäällikkö ilmoitti kantajalle lisäksi komissiossa kilpailun alalla pidettävistä kuulemismenettelyistä vastaavan neuvonantajan toimivaltuuksista 12 päivänä joulukuuta 1994 tehdyn komission päätöksen 94/810/EHTY, EY (EYVL L 330, s. 67,

jäljempänä päätös 94/810/EHTY, EY) 5 artiklaan viitaten, että tällä oli kuukausi aikaa esittää kuulemismenettelystä vastaavalle neuvonantajalle mahdolliset huomautuksensa, ennen kuin komissio antaa vastauksen tiedoksi valittajille.

8 PSA ilmoitti 14.5.1996 päivätyllä kirjeellään kuulemismenettelystä vastaavalle komission neuvonantajalle ja PO IV:n pääjohtajalle aikovansa nostaa kanteen yhteisöjen tuomioistuimessa 12.9.1995, 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyistä kirjeistä EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla. Se pyysi komissiota valvomaan, ettei sen liikesalaisuuksina pitämiä tietoja anneta kenellekään valittajista, ennen kuin yhteisöjen tuomioistuin on päättänyt asiasta.

9 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen 13.6.1996.

10 Kuulemismenettelystä vastaava komission neuvonantaja teki 24.7.1996 neljä PSA:lle osoitettua päätöstä, joissa se ilmoitti tälle aikovansa "kahden kuukauden määräajan päätyttyä antaa [valittajille] tiedoksi [tämän] 15.2.1995 päivätyn vastauksen".

11 Kantaja vaatii kanteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa 3.4.1996 ja 22.4.1996 tehdyt neljä komission päätöstä ja

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Komissio on 12.9.1996 tehnyt oikeudenkäyntiväitteen, jossa se vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

13 Kantaja on 4.11.1996 jättänyt oikeudenkäyntiväitteestä huomautuksensa, joissa se vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää komission oikeudenkäyntiväitteen, jolla se pyrkii siihen, että PSA:n kanne jätetään tutkimatta, ja

— kumoaa kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 24.7.1996 päivättyihin kirjeisiin sisältyvät päätökset pätemättöminä tai ainakin toteaa ne mitättömiksi.

Tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

14 Kantaja katsoo, että 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyt kirjeet ovat päätöksiä, koska niissä on selvästi ratkaistu oikeuskysymys. Koska kirjeillä muutetaan selvästi ja lopullisesti sen oikeusasemaa, joille ne on osoitettu, ne ovat kannekelpoisia toimia.

Kantajan mukaan komissio on selkeästi ja yksinkertaisesti todennut päätöksensä olevan, että se kieltäytyy pitämästä PSA:n toimittamia tietoja liikesalaisuuksina muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta.

15 Näiden kirjeiden viimeisessä kappaleessa käytetyn sanamuodon — "ennen kuin komissio antaa vastauksen tiedoksi valittajille" — perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei kantajan mielestä voi päätyä muunlaiseen ratkaisuun. Päätöksestä 94/810/EHTY, EY käy selvästi ilmi, että vaikka kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävänä on varmistaa kuulemisen moitteeton kulku ja valvoa puolustuksen oikeuksien kunnioittamista ottaen huomioon kilpailusääntöjen tehokkaan soveltamisen tarpeen, hänellä ei asemansa perusteella ole itsenäistä päätäntävaltaa, koska hän selvästi kuuluu PO IV:ään ja koska yksinomaan komission eikä kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan on tehtävä kaikki olennaiset päätökset, joihin on viitattu.

16 Näin ollen määritettäessä sitä, ovatko kyseessä liikesalaisuudet, kuulemismenettelystä vastaavalla neuvonantajalla ei ole lainkaan normatiivista valtaa, vaan se kuuluu yksinomaan komissiolle. Koska komissio on käyttänyt tätä normatiivista valtaansa kantajaa kohtaan, kantaja voi käsityksensä mukaan suojata oikeuksiaan ainoastaan nostamalla kumoamiskanteen komission sille vastaisista päätöksistä, eikä kanteen tutkittavaksi ottamiseen mitenkään vaikuta se, ettei kuulemismenettelystä vastaavaa neuvonantajaa ole virallisesti pyydetty käsittelemään asiaa, eivät-hän hänen toimenpiteensä ole normatiivisia.

17 Komissio on oikeudenkäyntiväitteessään korostanut, että riidanalaiset kirjeet olivat vain menettelyn ensimmäinen vaihe, jossa se kehotti PSA:ta puolestaan esittämään sille huomautuksensa kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan välityksin. Kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 24.7.1996 allekirjoittamat, PSA:lle osoitetut kirjeet ovat komission lopullisia päätöksiä tältä osin.

18 Komissio selittää, että menettelyssä, jonka yhteisöjen tuomioistuin on määritellyt asiassa 53/85, Akzo Chemie vastaan komissio, 24.6.1986 antamassaan tuomiossa (Kok. 1986, s. 1965) ja joka päätöksessä 96/810/EHTY, EY määritellään täsmällisemmin, on kaksi vaihetta, jotka kuvataan päätöksen 5 artiklan 3 ja 4 kohdassa seuraavasti:

"Jos komissio aikoo ilmaista tiedon, joka saattaa sisältää yrityksen liikesalaisuuksia, komissio ilmoittaa kirjallisesti kyseiselle yritykselle aikomuksestaan ja sen syistä sekä asettaa määräajan, jonka kuluessa tämän on esitettävä mahdolliset kirjalliset huomautuksensa.

Jos kyseinen yritys vastustaa tiedon ilmaisemista ja jos komissio katsoo, että tieto ei ole suojattu ja voidaan siten ilmaista, komissio esittää kantansa perustellussa päätöksessä, joka annetaan tiedoksi yritykselle, jota asia koskee. Päätöksessä ilmoitetaan määräaika, jonka päätyttyä tieto ilmaistaan. Kyseisen määräajan on oltava vähintään viikko ilmoituksen päiväyksestä."

19 Komissio toteaa tarkemmin, että se on tehnyt 19.10.1994 päätöksen SEC (94) 1696/3, joka koskee oikeutta tulla kuulluksi koskevien sääntöjen soveltamista kilpailuasioita koskevissa menettelyissä (jäljempänä 19.10.1994 tehty päätös), jolla komissio on muun muassa valtuuttanut kilpailuasioista vastaavan komission jäsenen ryhtymään toimenpiteisiin, joita komission lopullisten päätösten valmistelu näissä asioissa edellyttää, ja valtuuttanut tämän jäsenen siirtämään tietyt valtuutensa kuulemismenettelystä vastaaville neuvonantajille.

20 Toimivaltainen komission jäsen on 6.2.1995 tehnyt päätöksen, joka koskee tiettyihin oikeuteen tulla kuulluksi liittyviin toimenpiteisiin ryhtymistä koskevan toimivallan siirtämistä yritysten välisiä yhteisjärjestelyjä, määräävää markkina-asemaa ja yrityskeskittymiä koskevissa komission menettelyissä (jäljempänä 6.2.1995 tehty päätös) ja jolla tämä toimivalta on siirretty kuulemismenettelystä vastaaville neuvonantajille.

21 Tämän päätöksen 3 artiklan 1 kohdassa todetaan seuraavaa:

"Kuulemismenettelystä vastaavat neuvonantajat voivat tehdä päätöksiä, joissa todetaan, että yrityksestä peräisin olevat tiedot, jotka komissio on neuvoston asetuksen N:o 17 nojalla kerännyt, eivät ole liikesalaisuuksia, joita olisi suojattava, minkä vuoksi ne voidaan antaa tiedoksi ulkopuolisille henkilöille tai yrityksille tai julkaista."

22 Komissio vakuuttaa, että se on noudattanut nimenomaan tätä menettelyä. Se on ensimmäisessä vaiheessa 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyillä kirjeillään ilmoittanut aikomuksistaan ja perustellut ne, joten se on antanut PSA:lle mahdollisuuden ottaa kantaa niihin. Se on kirjeiden toiseksi viimeisessä kappaleessa lisäksi todennut, mitkä ovat tätä menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt, ja kehottanut yritystä, jolle kirjeet on osoitettu, esittämään halutessaan huomautuksensa kuulemismenettelystä vastaavalle neuvonantajalle. Riidanalaiset kirjeet eivät siis ole lopullisia toimia, joilla muutettaisiin PSA:n oikeusasemaa tai jotka vaikuttaisivat kielteisesti sen etuihin. Niillä on pelkästään valmisteltu lopullisia päätöksiä, jotka sisältyvät kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 24.7.1996 allekirjoittamiin kirjeisiin.

23 Kantaja toteaa oikeudenkäyntiväitteestä esittämissään huomautuksissa, että komissio vetoaa ensimmäisen kerran kahteen uuteen oikeudelliseen perusteeseen eli 19.10.1994 ja 6.2.1995 tekemiinsä päätöksiin, joita ei ole julkaistu eikä annettu kantajalle tiedoksi.

24 Kantajan käsityksen mukaan komissio on kantajan nimenomaisesta pyynnöstä huolimatta kieltäytynyt ilmoittamasta tämän asian käsittelyä varten 19.10.1994 tehdyn päätöksen sisältöä, vaikka tämä päätös on olennaisen merkittävä arvioitaessa komission kannan oikeellisuutta.

25 Kantaja pyytää, että komissio velvoitetaan esittämään tämä päätös.

26 Kantaja väittää, ettei 19.10.1994 ja 6.2.1995 tehtyihin päätöksiin, joita ei ole julkaistu, voida vedota sitä vastaan siinä tarkoituksessa, että sen kumoamiskanne jätettäisiin tutkimatta, sillä kanne perustuu pätevästi siihen, ettei ainoaa komission päätöstä, joka on julkaistu, eli päätöstä 94/810/EHTY, EY ole noudatettu. Komission — eikä siis kuulemismenettelystä vastaavan komission neuvonantajan — laatimien, 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivättyjen kirjeiden sanamuotokin on sekä selvyytensä ja lopullisuutensa puolesta että sen välittömästä täytäntöönpanosta aiheutuvien vaarojen vuoksi sellainen, että kantaja on pitänyt kirjeitä perustamissopimuksen 173 artiklan perusteella kannekelpoisina.

27 Kantaja kiistää sen, että kuulemismenettelystä vastaavalla neuvonantajalla olisi ollut kelpoisuus päättää asiasta eli antaa 24.7.1996 tehtyjä "lopullisia" päätöksiä, vaikka komissio nyt jälkikäteen haluaisi antaa ymmärtää sillä olleen tämän päätäntävallan. Tästä syystä kantaja on pitänyt ainoastaan 3.4.1996 ja 22.4.1996 tehtyjä komission päätöksiä perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuina kannekelpoisina päätöksinä. Tämän vuoksi kantaja pyytää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 24.7.1996 tehdyt päätökset pätemättöminä toimivallan puuttumisen vuoksi tai joka tapauksessa toteamaan ne mitättömiksi.

28 Kantajan mukaan päätöksen 94/810/EHTY, EY 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu ensimmäinen vaihe oli sen tapauksessa 12.9.1995 päivätty kirje, jolla komissio ilmoitti kantajalle aikovansa antaa sen vastauksen valittajille tiedoksi ja jossa komissio varasi sille neljä viikkoa aikaa huomautusten esittämistä varten. Tästä kantaja päättelee, että päätöksen 94/810/EHTY, EY 5 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu toinen vaihe oli yhtä kuin 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyt komission kirjeet.

29 Kantajan mielestä tästä seuraa, että 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyt komission kirjeet ovat selvästi ainoat päätökset, jotka voidaan riitauttaa kumoamiskanteella.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

30 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan mukaan silloin, kun vastaaja on tehnyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa oikeudenkäyntiväitteen, asian jatkokäsittely on suullinen, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin. Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo olevansa riittävästi perillä asiasta tutkittuaan oikeudenkäyntiasiakirjat. Tästä syystä ei ole syytä ryhtyä suulliseen käsittelyyn.

31 Ensiksi on ratkaistava, ovatko 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyt kirjeet perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuja päätöksiä.

32 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuja kannekelpoisia toimia tai päätöksiä ovat sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi. Silloin kun on kyse toimista tai päätöksistä, jotka syntyvät monivaiheisessa menettelyssä, kannekelpoisia toimenpiteitä ovat pääsääntöisesti yleensä ainoastaan sellaiset toimet, joissa lopullisesti vahvistetaan toimielimen kanta kyseisen menettelyn päätteeksi; sen sijaan menettelyn kuluessa tehdyt toimenpiteet, joilla valmistellaan lopullista päätöstä, eivät ole kannekelpoisia (ks. asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, 9 ja 10 kohta; asia C-282/95 P, Guérin automobiles v. komissio, 34 kohta, Kok. 1997, s. I-1503; asia T-64/89, Automec v. komissio, tuomio 10.7.1990, Kok. 1990,

s. II-367, 42 kohta ja asia T-134/95, Dysan Magnetics ja Review Magnetics v. komissio, määräys 14.3.1996, Kok. 1996, s. II-181, 20 kohta).

33 Riidanalaiset neljä kirjettä, jotka komission PO IV:n osastopäällikkö on allekirjoittanut, on lähetetty menettelyssä, joka johtui siitä, että kantaja on vedonnut liikesalaisuuksiinsa. Kantajalle on näillä kirjeillä muun muassa ilmoitettu, että komissio on sen kanssa eri mieltä siitä, mitkä ovat liikesalaisuuden suojaamia tietoja, ja että se aikoo antaa valittajille tiedoksi enemmän tietoja kuin kantaja on toivonut. Näissä kirjeissä viitataan kuitenkin myös päätöksen 94/810/EHTY, EY 5 artiklassa tarkoitettuun menettelyyn ja annetaan PSA:lle kuukauden määräaika esittää huomautuksensa kuulemismenettelystä vastaavalle neuvonantajalle.

34 Kirjeissä ei todeta, että komissio ilmoittaisi määräajan päätyttyä automaattisesti valittajille PSA:n liikesalaisuuksiksi katsomat tiedot, vaan niissä varataan sille määräaika huomautusten esittämistä varten. Näiden kirjeiden sanamuodosta siis selviää, että ne ovat päätöksen 94/810/EHTY, EY 5 artiklassa tarkoitetun menettelyn ensimmäiseen vaiheeseen kuuluvia valmistelevia toimia.

35 Kantajan väitettä siitä, että jo 12.9.1995 päivätty komission kirje olisi ollut päätöksen 94/810/EHTY, EY 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu ensimmäinen vaihe, ei voida hyväksyä. Tällä kirjeellä pyydettiin vain täsmentämään, mitkä tiedot kantaja katsoi liikesalaisuuksiksi. Kyseessä oli päätöksen 94/810/EHTY, EY 5 artiklassa tarkoitettua menettelyä edeltävä toimenpide.

36 Ainoat kirjeet, jotka sisältävät komission lopullisen kannanoton kyseessä olevien tietojen antamiseen valittajille tiedoksi, ovat kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 24.7.1996 päivätyt kirjeet.

37 Tästä seuraa, etteivät kanteessa mainitut 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivätyt kirjeet ole toimia, jotka voitaisiin riitauttaa kumoamiskanteella. Tämän vuoksi näiden kirjeiden kumoamisvaatimus on jätettävä tutkimatta.

38 Niiden uusien vaatimusten osalta, jotka kantaja on esittänyt 4.11.1996 jättämissään huomautuksissa (ks. edellä 13 kohta) ja joissa se vaatii 24.7.1996 tehtyjen päätösten kumoamista, on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan kantajan on kannekirjelmässä ilmoitettava oikeudenkäynnin kohde eikä kantaja voi oikeudenkäynnin kuluessa esittää uusia, oikeudenkäynnin kohdetta muuttavia vaatimuksia (ks. asia 232/78, komissio v. Ranska, tuomio 25.9.1979, Kok. 1979, s. 2729, 3 kohta). Tässä tapauksessa kantajan uudet vaatimukset muuttavat kannekirjelmässä ilmoitettua oikeudenkäynnin kohdetta, joka on 3.4.1996 ja 22.4.1996 päivättyjen kirjeiden kumoaminen. Tästä syystä nämä vaatimukset on jätettävä tutkimatta. Ne on jätettävä tutkimatta sitäkin suuremmalla syyllä, koska alkuperäinen kanne kohdistuu väliaikaiseen toimenpiteeseen, kun taas uusilla vaatimuksilla pyritään saamaan kumotuksi myöhemmin, kanteen nostamisen jälkeen tehty lopullinen päätös (ks. em. asia Automec v. komissio, tuomion 69 kohta).

39 Edellä esitetystä seuraa, että kumoamiskanne on kokonaisuudessaan jätettävä tutkimatta eikä ole syytä antaa ratkaisua niistä kantajan väitteistä, jotka se on esittänyt 19.10.1994 ja 6.2.1995 tehdyistä komission päätöksistä ja jotka koskevat vain asiakysymystä, eikä määrätä komissiota esittämään 19.10.1994 tehtyä päätöstä.

Oikeudenkäyntikulut

40 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan hävinnyt asianosainen velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska komissio on sitä vaatinut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 2 päivänä toukokuuta 1997.

H. Jung

kirjaaja

C. W. Bellamy

toisen jaoston puheenjohtaja